

Sygn. akt **II AKa 65/17**

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 1 czerwca 2017 r.

Sąd Apelacyjny w Szczecinie, II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSA Andrzej Olszewski
Sędziowie:	SA Bogumiła Metecka-Draus (spr.) SA Stanisław Stankiewicz
Protokolant:	st. sekr. sądowy Jorella Atraszkiewicz

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Gorzowie Wlkp. Krzysztofa Rosińskiego

po rozpoznaniu w dniu 1 czerwca 2017 r. sprawy

K. R. (2)

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku łącznego Sądu Okręgowego w Gorzowie Wlkp.

z dnia 2 lutego 2017 r., sygn. akt II K 121/16

I. zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy,

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. S. kwotę 147,60

(sto czterdzieści siedem i 60/100) złotych z VAT, tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej skazanemu z urzędu w postępowaniu odwoławczym,

III. zwalnia skazanego od ponoszenia wydatków za postępowanie odwoławcze.

Stanisław Stankiewicz Andrzej Olszewski Bogumiła Metecka-Draus

Sygn. akt II AKa 65/17

UZASADNIENIE

K. R. (2) został skazany prawomocnymi wyrokami:

1) Sądu Okręgowego w Gorzowie Wlkp. z dnia 27.04.2016 r. w sprawie II K 153/15 orzekającego w ramach wyroku łącznego karę łączną w wymiarze 11 miesięcy pozbawienia wolności,

2) Sądu Okręgowego w Gorzowie Wlkp. z dnia 14.05.2015r., w sprawie II K 60/15 orzekającego w ramach wyroku łącznego karę łączną w wymiarze 4 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności,

3) Sądu Rejonowego w Międzyrzeczu z dnia 03.06.2016r. w sprawie II K 294/15 za przestępstwo z art. 282 k.k. na karę 3 miesięcy pozbawienia wolności.

Sąd Okręgowy w Gorzowie Wielkopolskim wyrokiem z dnia 2 lutego 2017 r., sygn. akt III K 121/16:

I. Na podstawie art. 85 kk i art. 86 § 1 kk. połączył orzeczone wobec skazanego K. R. (2) wyrokami ze spraw: II K 153/15 i II K 294/15 a opisanymi w punktach 1 i 3 części wstępnej wyroku, kary pozbawienia wolności i w ich miejsce orzekł karę łączną w wymiarze roku pozbawienia wolności;

II. Na podstawie art. 85 §3 kk umorzył postępowanie o wydanie wyroku łącznego co do sprawy II K 60/15 Sądu Okręgowego w Gorzowie Wlkp.;

III. Pozostawił do odrębnego wykonania pozostałe rozstrzygnięcia wynikające z połączonych wyroków;

IV. Zasadził od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. S. kwotę 177,12 złotych tytułem zwrotu kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu;

V. Na podstawie art. 624 § 1 kpk zwolnił skazanego z obowiązku zwrotu na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych.

Apelację od wyroku w zakresie jego pkt I, II i III wniósł obrońca skazanego i wydanemu zarzucił:

1. naruszenie art. 85 § 3 kk poprzez jego błędną wykładnię i zastosowanie polegającą na niepołączeniu kar z wyroków Sądu Okręgowego w sprawach II K153/15, II K 60/15, II K 294/15 i w konsekwencji połączeniu tylko wyroków II K 153/15 i II K 294/15 a umorzenie w dalszym zakresie,

ewentualnie

2. nadmierną surowość kary poprzez wymierzenie kary pozbawienia wolności, w wymiarze roku i niezastosowanie pełnej absorpcji, podczas gdy z okoliczności sprawy, zwłaszcza pozytywnych opinii z zakładu karnego wynika, iż wobec skazanego można było zastosować karę łagodniejszą.

Tak podnosząc, apelujący wniósł o:

1. zmianę w/w wyroku w pkt. I i połączenie kar opisanych w pkt 1, 2 i 3 wyroku oraz wymierzenie kary łącznej 4 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności,

2. ewentualnie zmianę w/w wyroku w pkt I i wymierzenie oskarżonemu kary 11 miesięcy pozbawienia wolności

3. zasądzenie od Skarbu Państwa na rzecz adwokata M. S. kosztów obrony za II instancję udzielonej z urzędu, albowiem te nie zostały pokryte w całości ani w żadnej części.

Sąd Apelacyjny zważył co następuje:

Apelacja obrońcy skazanego, na uwzględnienie nie zasługuje.

Sąd I instancji wydał w niniejszej sprawie w pełni prawidłowe rozstrzygnięcie. W żadnej mierze nie sposób zgodzić się z zarzutami podniesionymi w apelacji obrońcy skazanego.

W pierwszej kolejności wskazać należy, iż Sąd Okręgowy zasadnie umorzył postępowanie w zakresie objęcia wyrokiem łącznym sprawy Sądu Okręgowego w Gorzowie Wielkopolskim o sygn. akt II K 60/15. Stosownie do treści art. 85 § 3 k.k. jeżeli po rozpoczęciu, a przed zakończeniem wykonywania kary lub kary łącznej sprawca popełnił przestępstwo, za które orzeczono karę tego samego rodzaju lub inną podlegającą łączeniu, orzeczona kara nie podlega łączeniu z karą odbywaną w czasie popełnienia czynu. Jak wynika z analizy treści wyroków w sprawie o sygn. akt II K 153/15 i II K 294/15 skazany popełnił czyny z tych spraw w czasie lipca 2014 r. i stycznia 2015 r. tj. w okresie kiedy przebywał

na przerwie w odbywaniu kary w sprawie o sygn. akt II K 73/13 (w okresie od lipca 2014 r. do stycznia 2015 r.), w skład której wchodziły wyroki o sygn. akt II K 391/11, II K 823/11, II K 736/11, II K 79/12, II K 305/12 a które to następnie stały się podstawą orzeczenia nowej kary łącznej w sprawie II K 60/15, objętej obecnie wnioskiem o wydanie wyroku łącznego. Jak wskazał w swoim wyroku z dnia 13 października 2016 r. sygn. akt II AKa 388/16 Sąd Apelacyjny w Katowicach i stanowiskiem tym należy się zgodzić „Przepis art. 85 § 3 k.k. nie dotyczy tylko i wyłącznie sytuacji, efektywnego wykonywania kary. Odnosi się również do przypadków, gdy skazany z różnych względów w trakcie np. odbywania kary pozbawienia wolności nie przebywa w zakładzie karnym, ale mimo to należy uznać, że kara jest wykonywana. Klasycznym przykładem będzie przerwa w odbywaniu kary pozbawienia wolności.” I dalej kontynuując swoje rozważania w tym zakresie Sąd ów wskazał, iż „Ustawodawca w przepisie art. 85 § 3 k.k. określił ramy czasowe posługując się stwierdzeniem "po rozpoczęciu, a przed zakończeniem wykonywania kary lub kary łącznej". Pojęcie "zakończenie wykonania kary" bywa wykorzystywane na gruncie prawa karnego wykonawczego, chociaż Kodeks karny wykonawczy się nim nie posługuje. Zostało ono natomiast użyte w rozporządzeniu Ministra Sprawiedliwości z dnia 23 czerwca 2015 r. w sprawie czynności administracyjnych związanych z wykonywaniem tymczasowego aresztowania oraz kar i środków przymusu skutkujących pozbawieniem wolności oraz dokumentowania tych czynności. Po rozpoczęciu wykonywania kary, a przed zakończeniem jej wykonania może dojść do zarządzenia przerwy w jej wykonywaniu, czy do warunkowego przedterminowego zwolnienia z odbycia reszty kary.” Tym samym skoro czynów z w/w wyroków skazany dopuścił się w trakcie trwania przerwy w odbywaniu kary ze sprawy Sądu Okręgowego w Gorzowie Wielkopolskim o sygn. akt II K 73/13, która to następnie weszła w skład kary łącznej w sprawie II K 60/15, to tym samym ewidentnie zachodziła w sprawie okoliczność wskazana w art. 85 § 3 kk.

Niezależnie od powyższego wskazać należy, chociaż z powodów powyższych nie ma to już zasadniczego znaczenia, iż skazany jak wynika z opinii Zakładu Karnego w N. z dnia 12 kwietnia 2017 r. (k-25), z dniem 13 lutego 2017 r., zakończył odbywanie kary z wyroku w sprawie o sygn. akt II K 60/15.

Na uwzględnienie nie zasługuje także zarzut nadmiernej surowości kary wymierzonej skazanemu.

Zgodnie ze wskazaniami art. 86 kk, możliwą do wymierzenia skazanemu, była kara pozbawienia wolności w granicach od 11 miesięcy (wyrok łączny Sądu Okręgowego w Gorzowie Wielkopolskim z dnia 27 kwietnia 2016 r., II K 153/15) do sumy kar, która wyniosła rok i 2 miesiące pozbawienia wolności.

Kara łączna i jest to stanowisko utrwalone w doktrynie i orzecznictwie powinna być postrzegana jako swoiste podsumowanie działalności przestępczej sprawcy. Stanowi ona wyraz potępienia w stosunku do postępowania sprawcy, jak również podkreśla nieopłacalność przestępczej działalności. Z drugiej strony, orzeczona kara łączna powinna być niezbędna dla osiągnięcia celów indywidualnego oddziaływania. W procesie orzekania kary łącznej sąd powinien opierać się na dyrektywach określonych w art. 85a kk, jednakże wspartych na dyrektywach pomocniczych, tak aby możliwa stała się odpowiedź na pytanie czy w danym przypadku zachodzą okoliczności, które przemawiają za zsumowaniem dolegliwości, czy też przeciwnie w imię racjonalizacji karania, wskazują na konieczność pochłonięcia części kar. Stosowanie zatem kumulacji albo absorpcji, jako że są to rozwiązania skrajne, wymaga istnienia szczególnych przesłanek przemawiających za jednym albo drugim rozstrzygnięciem.

W niniejszej sprawie Sąd meriti w pełni należycie wziął pod uwagę wszystkie okoliczności wpływające na wymiar kary łącznej czemu dał wyraz w swoim uzasadnieniu na stronie 3 (k-53). Uwzględnił z jednej strony to, iż czyny popełnione przez skazanego były przeciwko różnym dobrom (m.in. 190 § 1, 223, 157, 158, 242 § 3, 286 § 1, 282 kk), wziął także pod uwagę ich wielość, uwzględnił też relacje czasowe między nimi zachodzące. Właściwie uwzględnił też wnioski pozytywnej opinii o skazanym (k-25). W takiej sytuacji kara łączna roku pozbawienia wolności, nie może więc zostać uznana za karę surową. Odzwierciedla jak słusznie podniósł sąd rozstrzygający, całą kryminalną aktywność skazanego (k-16), uwzględnia także wymogi prewencji ogólnej, jak i szczególnej.

Dlatego też zaskarżony wyrok, jako w pełni prawidłowy został utrzymany w mocy.

Na podstawie art. 624 kpk Sąd Apelacyjny zwolnił skazanego od ponoszenia wydatków za postępowanie odwoławcze biorąc pod uwagę jego sytuację – pobyt w izolacji - ich uiszczenie byłoby dla niego zbyt uciążliwe.

O kosztach obrony udzielonej skazanemu z urzędu w postępowaniu odwoławczym orzeczono na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o advokaturze (Dz.U.2015.615 j.t.) i § 4 ust. 1, 2 i 3 w zw. z § 17 ust. 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. z dnia 18 października 2016 r.).

Stanisław Stankiewicz Andrzej Olszewski Bogumiła Metecka-Draus